

Chambre des Représentants

SESSION 1963-1964

5 MARS 1964

PROJET DE LOI

complétant les articles 461 et 463
du Code pénal.

PROPOSITION DE LOI

complétant l'article 461
du Code pénal.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE (1)

PAR M. CHARPENTIER.

Comme le rappelle l'exposé des motifs du projet de loi n° 625/1, l'occasion de la législation actuellement proposée se trouve dans les « emprunts » de voitures automobiles contre le gré du propriétaire. C'est ce qui avait provoqué la proposition de loi complétant l'article 461 du code pénal. Mais le projet du gouvernement a utilement substitué la notion plus générale d'une chose quelconque, à la notion,

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Pierson.

A. — Membres : MM. Charpentier, Cooreman, De Gryse, Mme De Riemaeker-Legot, MM. Herbiet, Hermans, Lefère, Moyersoën, Robyns, Saint-Remy, Smedts. — MM. Gailliez, Gruselin, Hossey, Mme Lambert, MM. Nyffels, Pierson, Mme Prince, MM. Sebrechts, Terwagne, Mme Vanderveken-Van de Plas. — MM. Jeunehomme, Vanderpoorten.

B. — Suppléants : MM. Fimmers, Kiebooms, Lebas, Meyers, Parisis, Servais. — Mme Copée-Gerbinet, M. Dejardin, Mme Fontaine-Borguet, M. Glinne, Mme Groesser-Schroyens. — M. Janssens.

Voir :

- a) 625 (1962-1963) :
— N° 1 : Projet de loi.
- b) 102 (SE 1961) :
— N° 1 : Proposition de loi.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1963-1964

5 MAART 1964

WETSONTWERP

tot aanvulling van de artikelen 461 en 463
van het Strafwetboek.

WETSVOORSTEL

tot aanvulling van artikel 461
van het Strafwetboek.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE (1)

UITGEBRACHT DOOR DE HEER CHARPENTIER.

Zoals in de Memorie van Toelichting van het wetsontwerp n° 625/1 eraan wordt herinnerd, is de aanleiding tot de thans voorgestelde wetgeving, het « ontlennen » van motorrijtuigen tegen de wil van de eigenaar. Ter bestrijding van deze praktijken was het wetsvoorstel tot aanvulling van artikel 461 van het Strafwetboek ingediend. Doch het regeringsontwerp heeft op nuttige wijze het meer algemeen

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Pierson.

A. — Leden : de heren Charpentier, Cooreman, De Gryse, Mevr. De Riemaeker-Legot, de heren Herbiet, Hermans, Lefère, Moyersoën, Robyns, Saint-Remy, Smedts. — de heren Gailliez, Gruselin, Hossey, Mevr. Lambert, de heren Nyffels, Pierson, Mevr. Prince, de heren Sebrechts, Terwagne, Mevr. Vanderveken-Van de Plas. — de heren Jeunehomme, Vanderpoorten.

B. — Plaatsvervangers : de heren Fimmers, Kiebooms, Lebas, Meyers, Parisis, Servais. — Mevr. Copée-Gerbinet, de heer Dejardin, Mevr. Fontaine-Borguet, de heer Glinne, Mevr. Groesser-Schroyens. — de heer Janssens.

Zie :

- a) 625 (1962-1963) :
— N° 1 : Wetsontwerp.
- b) 102 (BZ 1961) :
— N° 1 : Wetsvoorstel.

tirée du *quod plerumque fit*, d'un véhicule automoteur ou d'un cycle. C'est ce qu'on pourra constater au troisième membre de l'analyse des différents textes au tableau ci-après.

Au premier membre de cette analyse, on verra que la proposition de loi tendait à créer l'assimilation au vol, et que ce procédé a été finalement retenu dans le projet, après que le Gouvernement, sur observation du Conseil d'Etat, eût renoncé à utiliser la notion de « vol d'usage » qui aurait instauré une terminologie juridique nouvelle.

Au quatrième membre de l'analyse, on constatera que le Conseil d'Etat a fort opportunément suggéré de remplacer la notion de contrariété à la volonté du propriétaire, par la notion plus simple de « chose d'autrui »; cette rédaction a été adoptée dans le projet de loi.

* * *

Mais l'élément capital à examiner dans cette élaboration législative est le deuxième membre de l'analyse du texte.

La proposition et le premier projet gouvernemental se bornaient à employer le terme « l'utilisation », ou « celui qui utilise ». Le Conseil d'Etat a judicieusement proposé de reprendre les termes employés dans l'article 461 du code pénal qui définit le vol. Le vol, c'est la soustraction frauduleuse.

Quiconque a soustrait frauduleusement une chose qui ne lui appartient pas, est coupable de vol, dit l'article 461 du code pénal.

L'objet de la législation proposée est d'affirmer dorénavant, et ce pour surmonter l'hésitation de la jurisprudence, que la soustraction ne cesse pas d'être frauduleuse si elle est faite, comme dit le Conseil d'Etat, « en vue d'un usage momentané », termes qui ont été repris dans le projet de loi. Telle est la portée essentielle du texte proposé. La jurisprudence recherchait en effet comme élément essentiel de la soustraction frauduleuse, « la volonté de ne pas restituer la chose, mais d'en disposer ». La Cour de Cassation a accueilli un pourvoi contre l'arrêt qui affirmait qu'il peut y avoir délit de vol, même lorsque l'auteur en enlevant la chose, a l'intention de la restituer à son propriétaire (Cassation, 2me Chambre, 16 novembre 1959, *J. T.*, 15 mai 1960, page 354).

La législation actuellement proposée a pour objet d'assimiler au vol la soustraction frauduleuse, même quand existe l'intention de restituer la chose volée à son propriétaire. Comme le dit Maître Garçon, « celui qui soustrait une automobile pour faire une simple promenade l'a appréhendée : son intention n'est sans doute pas de la garder, mais il exerce sur elle un pouvoir de fait qui va à l'encontre du droit du véritable possesseur, ce qui prive ce dernier du droit qu'il a de vouloir, au même moment peut-être, utiliser sa voiture. Dès lors, on ne saurait, sans se perdre dans des discussions byzantines, soutenir qu'il n'y a pas de vol. Il est trop facile de dire qu'il avait l'intention de rendre la voiture après s'en être servi » (R.P.D.B., V^e vol., n° 223). Le point de vue de Maître Garçon semble exact au vu de la jurisprudence française. Il ne l'est pas, de l'avis de notre Cour de Cassation, en droit pénal belge. C'est pourquoi, il faut légiférer, en vue de punir à coup sûr la soustraction frauduleuse faite en vue d'un usage momentané.

begrip « om het even welke zaak » in de plaats gesteld van het begrip « motorrijtuig » of « fiets » welke zaken meestal het voorwerp was dergelijke « ontleningen » zijn. Daartoe zij verwezen naar het derde lid van de ontleding van de verschillende teksten, in de hiernavolgende tabel.

In het eerste lid van die analyse zal men zien dat het wetsvoorstel ertoe strekte de gelijkstelling met de diefstal, in te voeren, en dat dit procédé uiteindelijk in aanmerking werd genomen in het ontwerp, nadat de Regering naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State, ervan had afgezien het begrip « gebruiksdiefstal » te bezigen, waardoor een nieuwe juridische term ingevoerd zou worden.

In het vierde lid van de analyse zal men vaststellen dat de Raad van State op zeer opportune wijze gesuggereerd heeft het begrip « strijdig met de wil van de eigenaar » te vervangen door het eenvoudiger begrip « andersmans goed »; die redactie werd in het wetsontwerp opgenomen.

* * *

Doch het voornaamste punt dat in deze wetgevende opzet onderzocht moet worden, is het tweede lid van de analyse van de tekst.

In het voorstel en in het eerste regeringsontwerp beperkte men zich tot het gebruik van de termen « gebruik maken » of « hij die gebruikt ». De Raad van State heeft oordeelkundig voorgesteld de termen over te nemen die gebezigd worden in artikel 461 van het Strafwetboek, dat een bepaling geeft van de diefstal. Diefstal is bedrieglijke wegneming.

Artikel 461 van het Strafwetboek luidt : « Al wie een zaak die hem niet toebehoort, bedrieglijk wegneemt, is schuldig aan diefstal. »

De voorgestelde wetgeving strekt ertoe voortaan te bevestigen — en dit om de aarzelingen van de rechtspraak te overwinnen — dat de wegneming niet ophoudt bedrieglijk te zijn wanneer zij, zoals de Raad van State zegt, een geschiedt « voor een kortstondig gebruik », woorden die overgenomen zijn in het wetsontwerp. Dat is de voornaamste betekenis van de voorgestelde tekst. De rechtspraak streefde na, van « de bedeling de zaak niet terug te geven doch erover te beschikken » de essentiële factor van het bedrieglijk wegnemen, te maken. Het Hof van cassatie heeft een voorziening in cassatie tegen het arrest, waarbij bevestigd werd dat er wanbedrijf van diefstal kan zijn, zelfs indien de persoon die de zaak wegneemt de bedoeling heeft ze aan de eigenaar terug te geven, ingewilligd (Hof van Cassatie, 2de Kamer, 16 november 1959, *J. T.*, 15 mei 1960, blz. 354).

De wetgeving die thans voorgesteld wordt, strekt ertoe het bedrieglijk wegnemen gelijk te stellen met diefstal, zelfs indien de bedoeling aanwezig is het gestolene aan de eigenaar terug te bezorgen. Zoals Meester Garçon betoogt : « Hij die een motorrijtuig ontvreemdt om er een eenvoudige uitstap mee te doen, heeft zich dit motorrijtuig toegeëigend : hij heeft ongetwijfeld niet de bedoeling het te behouden, doch hij oefent er een feitelijk macht over uit, die strijdig is met het recht van de werkelijke bezitter en die deze laatste berooft van het recht om, misschien op hetzelfde ogenblik, zijn rijtuig te gebruiken. Men zou dan ook niet, zonder in Byzantijnse discussies te vervallen, kunnen staande houden dat er geen diefstal is. Het is al te gemakkelijk te zeggen dat men het voornemen had het rijtuig terug te geven na er gebruik van te hebben gemaakt » (R.P.D.B., V^{de} deel, n° 223). Het standpunt van Mr Garçon schijnt juist te zijn uit het oogpunt van de Franse rechtspraak. Volgens het advies van ons Hof van cassatie is het dit niet volgens Belgisch strafrecht. Een wet dient dan ook te worden uitgevaardigd ten einde het bedrieglijk wegnemen voor een kortstondig gebruik ten stelligste te bestraffen.

Le projet étant adopté, il ne sera plus question de faire des distinctions, en recherchant l'intention du voleur, sauf pour ce qui concerne l'application de la peine dont nous parlerons ultérieurement. La jurisprudence allait jusqu'à distinguer entre la soustraction de la possession civile qui pouvait entraîner la qualification de vol, et la soustraction de la possession précaire, en vue de faire une course urgente et déterminée, et qui n'aurait pu faire l'objet de l'imputation prévue par l'article 461 du code pénal (R. P. D. B., V^e vol., n°s 210 et 211).

* * *

La Commission s'est demandé s'il ne fallait pas rechercher, à propos du délit instauré par le présent projet, une définition précise du caractère frauduleux de la soustraction. Elle a estimé qu'aucune précision nouvelle n'était nécessaire, puisque les faits qui seront punis par le nouveau texte devront tomber sous la définition de la soustraction frauduleuse, comme dans l'article 461 existant, qui définit le vol.

Pour qu'un jugement de condamnation du chef de vol réponde adéquatement à des conclusions de la défense, il est nécessaire de constater la fraude dans le jugement (R. P. D. B., V^e vol., n° 262). Le caractère frauduleux de l'acte est, en effet, un élément essentiel du vol suivant les termes de l'article 461 du code pénal. Ce même caractère frauduleux sera un élément essentiel du vol « en vue d'un usage momentané ».

Dans le texte actuel de l'article 461 du code pénal, qui deviendra l'alinéa 1er de cet article, on doit rechercher, outre le dol général qui est la volonté de commettre une action défendue par la loi pénale, un dol spécial qui est l'intention de jouir et de disposer de la chose usurpée *animo domini*, c'est-à-dire avec le dessein de ne pas restituer la chose (R. P. D. B., V^e vol., n°s 164, 165 et 173).

Le délit institué par le texte du présent projet qui sera l'alinéa 2 de l'article 461 du code pénal, couvrira la soustraction frauduleuse sans qu'existe le dol spécial résultant du dessein de ne pas restituer la chose, du moment qu'existe — outre le dol spécial — la volonté consciente de faire sortir l'objet volé de la jouissance de son possesseur en vue d'un usage momentané.

* * *

A qui incombera la preuve de l'intention de restituer la chose? En droit pénal, toute la preuve incombe au Ministère Public. Dès que celui-ci a fait la preuve de la soustraction frauduleuse de la chose d'autrui, le voleur tombera à tout le moins sous l'application de l'alinéa 2 de l'article 461; pour que le fait tombe sous l'application de l'alinéa 1er, le ministère public devra prouver, en outre, le dessein de ne pas restituer. Si le législateur n'admettait pas cette manière de voir, il ne se bornerait pas à ajouter un alinéa 2 à l'article 461; il modifierait, en méconnaissant les principes généraux du droit, l'alinéa 1er lui-même de l'article 461.

Il est bien entendu que les tribunaux continueront à puiser leur conviction, quant à la volonté d'appropriation, ou seulement d'usage momentané, dans les éléments de la cause; le prévenu aura intérêt à faire lui-même la preuve d'éléments

Als het ontwerp eenmaal aangenomen is, zal er geen sprake meer van zijn, een onderscheid te maken door na te gaan wat de bedoeling van de dief is, behalve dan voor de toepassing van de straf, waarover wij verder zullen handelen. De rechtspraak ging zelfs zover dat een onderscheid werd gemaakt tussen het wegnemen van het burgerrechtelijk bezit, dat als diefstal zou kunnen bestempeld worden, en het wegnemen van het tijdelijk bezit voor het doen van een dringende en welbepaalde boodschap. Dit laatste zou niet kunnen vallen onder de betichting waarin bij artikel 461 van het Strafwetboek is voorzien (R.P.D.B., V^{de} deel, n^{rs} 210 en 211).

* * *

De Commissie heeft zich afgevraagd of men, in verband met het misdrijf dat door dit ontwerp ingevoerd wordt, niet moest zoeken naar een juiste bepaling van het bedrieglijk karakter van het wegnemen. Zij was de mening toegedaan dat er geen nieuwe precisering nodig was, vermits de feiten die door de nieuwe tekst gestraft zullen worden, onder de toepassing zullen moeten vallen van de bepaling van de bedrieglijke wegneming, zoals in het bestaande artikel 461, waarin de diefstal wordt omschreven.

Opdat een vonnis van veroordeling wegens diefstal op gepaste wijze de conclusies van de verdediging zou kunnen ontzenuwen, is het nodig dat het vonnis het bedrog vaststelt (R. P. D. B., V^e deel, N° 262). Het bedrieglijk karakter van de daad is, volgens de termen van artikel 461 van het Strafwetboek, inderdaad een essentiële factor van de diefstal. Datzelfde bedrieglijk karakter zal een essentiële factor zijn van de diefstal « voor een kortstondig gebruik ».

In de huidige tekst van artikel 461 van het Strafwetboek, dat het 1° lid van dit artikel zal worden, dient men, buiten het algemeen bedrieglijk oogmerk, dit is de wil een daad de stellen die verboden is door de strafwet, een speciaal bedrieglijk oogmerk te zoeken, met name de bedoeling *animo domini* te genieten van en te beschikken over de toegeëigende zaak, dit wil zeggen met het oogmerk die zaak niet terug te geven (R. P. D. B., V^e deel, N^{rs} 164, 165 en 173).

Het misdrijf dat wordt ingevoerd door de tekst van dit ontwerp, die het 2° lid van artikel 461 van het Strafwetboek zal uitmaken, zal de bedrieglijke wegneming dekken zonder dat het bedrieglijk oogmerk bestaat dat voortvloeit uit de bedoeling het voorwerp niet terug te geven, zodra — wat een ander speciaal bedrieglijk oogmerk is — de bewuste wil aanwezig is het gestolen voorwerp te onttrekken aan het genot van de bezitter voor een kortstondig gebruik.

* * *

Op wie rust de bewijslast van de bedoeling om het goed terug te geven? In het strafrecht rust de ganse bewijslast op het Openbaar Ministerie. Van zodra het Openbaar Ministerie het bewijs heeft geleverd van het bedrieglijk wegnemen van andermans goed, zal de dief minstens onder toepassing vallen van het 2° lid van artikel 461; om het feit onder het 1° lid te doen vallen, zal het Openbaar Ministerie bovendien het bewijs moeten leveren van de bedoeling om niet tot de teruggave over te gaan. Zou de wetgever die zienswijze niet bijtreden, dan zou hij er zich niet toe beperken een 2° lid aan artikel 461 toe te voegen; hij zou dan, met miskenning van de algemene beginselen van het recht, het 1° lid zelf van artikel 461 wijzigen.

Natuurlijk zullen de rechtbanken met betrekking tot de bedoeling van toeëigening of van kortstondig gebruik, hun mening blijven vormen op grond van de gegevens van de zaak; de beklaagde zal er belang bij hebben zelf

qui orienteront la conviction du tribunal vers l'alinéa deux plutôt que vers l'alinéa premier.

* * *

Plusieurs membres se sont demandés s'il ne fallait pas tenir compte du désistement de la victime, c'est-à-dire subordonner l'exercice de l'action publique ou du moins la continuation de celle-ci, à une plainte ou au consentement exprès ou tacite de la victime. On a dit que le délit nouveau pourrait être érigé en délit de plainte. (Il s'agit d'un néologisme qui, selon nous, ne se trouve pas ni dans la doctrine, ni dans la jurisprudence.)

La subordination de l'exercice de l'action publique à une plainte, a-t-on dit, aurait l'avantage de favoriser la restitution d'objets volés, et éviterait l'intentement de poursuites à charge des prévenus qui ne se seraient rendus coupables que d'une mauvaise plaisanterie.

Le Ministre s'est opposé à semblable conception. Selon lui, il n'est d'ailleurs pas opportun d'imposer aux citoyens de concourir d'une manière trop astreignante à l'action de la justice; d'autre part, le délit visé est souvent connexe à d'autres infractions qui en rendent la répression plus nécessaire. La Commission a adopté ce point de vue du Ministre, aucun amendement n'étant d'ailleurs déposé.

Du reste, l'exercice de l'action publique n'est, en général, subordonné à une plainte de la partie lésée que dans les infractions qui, tout en blessant des intérêts privés, ne portent que faiblement atteinte à l'ordre général, ou bien dans les infractions qui sont d'une nature telle qu'il peut y avoir, dans l'intérêt de la paix des familles, plus d'avantages à les laisser impunies qu'à les poursuivre (R. P. D. B., V^e, action publique, n° 35). On ne peut dire que les soustractions frauduleuses en vue d'un usage momentané ne portent que faiblement atteinte à l'ordre général. Par ailleurs, ce n'est qu'exceptionnellement que l'intérêt de la paix des familles pourrait suggérer l'abandon des poursuites; et, pour semblables cas, il faut s'en remettre à la sagesse des parquets.

* * *

En ce qui concerne les pénalités, la peine d'emprisonnement, en vertu de l'article 463, peut atteindre cinq ans, pour la soustraction frauduleuse avec dessein d'appropriation. Pour le délit nouveau visé en l'alinéa 2 de l'article 461, l'emprisonnement sera de trois ans maximum.

Ainsi, le projet de loi atteint deux buts. Grâce au nouvel alinéa de l'article 461, l'individu surpris au volant d'une voiture, dans une situation frauduleuse, n'échappera plus à la répression, en raison de l'absence de preuve d'une intention d'appropriation. Grâce au nouvel alinéa de l'article 463, le prévenu convaincu d'un tel fait, ne subira pas une peine aussi forte que s'il avait agi dans un but d'appropriation.

* * *

Voici le tableau des éléments essentiels de la proposition de loi, du projet soumis au Conseil d'Etat, des suggestions du Conseil d'Etat, et du projet de loi.

het bewijs te leveren van feiten die de mening van de rechtbank eerder in de richting van het tweede dan van het eerste lid zullen oriënteren.

* * *

Verscheidene leden hebben zich afgevraagd of men er geen rekening moest mede houden dat het slachtoffer zich afzijdig houdt, dat wil zeggen dat men de openbare vordering of althans de voortzetting ervan ondergeschikt moet maken aan een klacht of aan de uitdrukkelijke of stilzwijgende toestemming van het slachtoffer. Men heeft gezegd dat men van het nieuwe misdrijf een « klachtdelict » zou kunnen maken. (Het betreft hier een neologisme dat volgens ons noch in de rechtsleer noch in de rechtspraak voorkomt.)

Men heeft gezegd dat het ondergeschikt maken van de uitoefening van de publieke vordering aan een klacht, het voordeel zou bieden de teruggave van gestolen voorwerpen in de hand te werken en zou verhinderen dat vervolgingen ingesteld worden ten laste van beklaagden die zich slechts aan een flauwe grap schuldig hebben gemaakt.

De Minister heeft zich tegen een zulkdanige opvatting verzet. Volgens hem is het ten andere niet opportuun zo de burgers op al te dwingende wijze te verplichten aan de actie van het gerecht mee te werken; anderzijds gaat het betrokken wanbedrijf vaak samen met andere misdrijven, die de bestraffing ervan des te noodzakelijker maken. De Commissie heeft dit standpunt van de Minister bijgevalen; er was trouwens geen enkel amendement voorgesteld.

Overigens is het instellen van de publieke vordering doorgaans slechts dan aan een klacht van de benadeelde partij ondergeschikt, wanneer het gaat om misdrijven die, wijl zij particuliere belangen schaden, slechts in geringe mate inbreuk maken op de openbare orde, of om misdrijven die van zulke aard zijn, dat er, in belang van de huisvrede, meer voordeel bij is dat zij gestraft blijven, dan dat zij tot vervolging aanleiding geven (R. P. D. B., V^e, Action publique, n° 35). Men kan niet zeggen dat de bedrieglijke wegnemingen voor een kortstondig gebruik, slechts in geringe mate inbreuk maken op de openbare orde. Anderzijds is het slechts uitzonderlijk dat het belang van de huisvrede een reden zou kunnen zijn voor het afzien van vervolgingen; en voor zulke gevallen dient men zich te verlaten op de wijsheid van de parketten.

* * *

Wat de straffen betreft, kan de gevangenisstraf, bij toepassing van artikel 463, vijf jaar bedragen voor de bedrieglijke wegneming met het oogmerk van toeëigening. Voor het nieuwe wanbedrijf, bedoeld bij lid 2 van artikel 461, zal de gevangenisstraf ten hoogste drie jaar bedragen.

Aldus dient het wetsontwerp twee doeleinden. Dank zij het nieuwe lid van artikel 461 zal de persoon die in een bedrieglijke toestand aan het stuur van een voertuig betrapt wordt, niet meer aan de bestraffing kunnen ontkomen wegens het gebrek aan bewijs dat de bedoeling van toeëigening aanwezig was. Dank zij het nieuwe lid van artikel 463, zal aan de verdachte, die schuldig bevonden wordt aan een dergelijk feit, een straf worden opgelegd die niet zo zwaar is als wanneer dat hij gehandeld had met de bedoeling van toeëigening.

* * *

Ziehier de tabel met de voornaamste gegevens van het wetsvoorstel, van het ontwerp dat aan de Raad van State voorgelegd werd, van de suggesties van de Raad van State en van het wetsontwerp.

Proposition 102 — Voorstel n° 102. —	Projet soumis au Conseil d'Etat — Aan de Raad van State voorgelegd ontwerp —	Suggestion du Conseil d'Etat — Suggestie van de Raad van State. —	Projet n° 265 — Ontwerp N° 625. —
1. Est assimilée au vol	1. Est coupable de vol d'usage,	1. Est assimilé au vol	1. Est assimilé au vol,
1. Wordt met diefstal ge- lijkgesteld :	1. Is schuldig aan gebruiks- diefstal :	1. Met diefstal wordt ge- lijkgesteld :	1. Met diefstal wordt ge- lijkgesteld :
2. l'utilisation	2. celui qui utilise	2. le fait de soustraire frau- duleusement en vue d'un usage momentané et avec l'intention de la restituer	2. le fait de soustraire frau- duleusement en vue d'un usage momentané
2. Het gebruik maken	2. hij die gebruik maakt van	2. het bedrieglijk wegnemen voor een kortstondig ge- bruik en met het oog- merk het terug te geven	2. het bedrieglijk wegnemen voor een kortstondig ge- bruik
3. d'un véhicule automoteur ou cycle,	3. une chose	3. la chose	3. la chose
3. van een motorrijtuig of fiets	3. een zaak	3. van het goed	3. van het goed
4. contre la volonté de celui à qui appartient le droit d'utilisation.	4. qui ne lui appartient pas contre le gré de son pro- priétaire.	4. d'autrui.	4. d'autrui.
4. tegen de wil van de per- soon die het recht van gebruik ervan bezit.	4. die hem niet toebehoort, tegen de wil van de eige- naar.	4. van iemand anders.	4. van iemand anders.
Le projet de loi et le présent rapport ont été adoptés à l'unanimité.		Het wetsontwerp en dit verslag werden eenparig aangenomen.	
<i>Le Rapporteur,</i> E. CHARPENTIER.	<i>Le Président,</i> M.-A. PIERSON.	<i>De Verslaggever,</i> E. CHARPENTIER.	<i>De Voorzitter,</i> M.-A. PIERSON.